

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

Persecutio in sacerdotes monachos, aliosq[ue] pios excitata

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

Caipham summum sacerdotem vitæ per- 16.
 tæsum mortem sibi conscisse legimus apud
 Clement. constit. lib. 8. c. 1

Annam etiam male perijisse tradit Niceph. 17.
 lib. 2. cap. 10.

Pllatus summa desperatione actus sibi ne- 18.
 cem intulit. in multas (ait Euseb.) incidens ca- li. 2. hist.
 lamitates propria se manu interfecit, vt scri- ca. 2.

bunt Romani historici. Viennæ autem in Gal- Cassiod.
 lijs id contigisse cum multi referant, Ado e- in chron.
 iusdem ciuitatis Episcopus in chron. in hunc Oros lib.
 modum rem scribit: Pilatus qui sententiam 7. c. 5.

damnationis in Christum dixerat, & ipse per-
 petuo exilio Viennæ recluditur, tantisq; ibi
 irrogante Cajo languoribus coarctatus est, vt Ioseph. li.

sua se trāsuerberans manu multorū malorum 18. c. 5.
 compendium mortis celeritate quælerit.

*POENAE EORVM QUI PERSE- vi. locum
 cutionem in sacerdotes, monachos aliosq; de crudel.
 pios Christi ministros excitarunt, & in loco
 vel eosdem contempserunt. de hæret.
 exem. 19.*

DE Zachariæ (patris Ioannis Baptistæ) ne- 1.
 ceillata, ac de vltione interfectores se-
 cuta Valentinianus imp. sic ait: Ne in ea quæ
 testamenti Christi sunt damna incurratis, id Ep. ad
 quod in sanguine Zachariæ eueniebat: nam episcopos
 funecti illi, perinde ac pestifer demon qui cæ- Asiæ.
 dis illius socius erat, mortis supplicio traditi, Matt. 23.
 adueniente cælitus Rege nostro Iesu Christo
 disrupti perierunt. Theod. li. 4. hist. c. 7.

Z 2 Hero-

2.

Herodem Antipam ob necem Ioannis baptistæ pœnas dedisse vt exercitus eius fructus profligaretur à Parthis testatur Iosephus 18 antiq. Iud. c. 7.

3.

Supplicium
feralis im-
pictatis.
li. 1. c. 20.

Interitus
saltatricis
quæ san-
ctissimi ve-
racissimiq;
Ioannis ca-
put, salta-
tionis scele-
ratissima
præmium
expoposcit

Pedes huc
illuc quasi
saltaret
motitabat.

Baron. vult
huius hi-
storici haud
cōstantem
haberi ve-
ritatem.

De exitu Herodiadis & filia Saltatricis (quæ Herodem ad inferendam Ioannis induxerunt) ait Niceph. Furibunda & dura incestaque adeo illa, vita longius acta prius filiam saltatricem acerbo fato subvidisset, deinde ipsa quoq; decessit furoculi iudicio & supplicio reseruata. & c. ubi quam citissimæ diuinæ iræ facies irarabilisq; indignationis Domini calicem futura. filia autem eius (dignus est enim memoriæ cōmendetur) talis fuit obitus dum ei quodam brumali tempore erantuius traijciendus, qui cum glacie conglacientatusq; esset, pedes eum traiecit glacie autem rupta (discissa) idq; non sine numine (nutu diuino) demergitur illa capite tenus, & inferioribus partibus raris lasciuiens molliusq; se mouens saltare in terra sed in vndis: caput vero scellegore & glacie concretum, deinde etiam vulneratum & à reliquo corpore non sed glaciei crustis resectum in glacie tationem lethalem exhibet, spectaculo omnibus præbito in memoriam ea quæ rat spectantibus reuocat (& iniustissimedis Deum & memorem & vitorem dit).

Antequam Herodias moreretur Herodes

4.

eum ipsa à Caio imp. anno Christi 40. perpetuo exilio damnatus est apud Lugdunum urbem Gallia, & bona eius Agrippæ Regi data sunt. Herodes stimulis conscientia exagitatus timebat Ioannem licet occisum, & quantumlibet alij aliter de Christo sentirent, ipse tamen in ea erat sententia, terrore quodam affectus, ipsum esse Ioannem qui surrexisset à mortuis. Egesippus (de excid. hier. lib. 2. c. 5.) asserit eum mœrore animi consumptum interiisse.

Hæc passi sunt ob Ioan. immaniter occisum, & ob Christum spre-tum ac male habitum. Match. 14. Luc. 9.

Quia Iudæi contempserunt, carceri manciparunt, ac flagellis subiecerunt salutis viam admonentem Petrum Apostolum, Petronij Syria præfecti pedibus aduolui & colla subijcere cogebantur.

5.

Philo lib. deleg ad Caicum.

Anno Christi 46. Agrippa Rex Iudeorum miserando interitu vita functus est, cuius obitum Lucas Act. 12. mox post necem Iacobi & carcerem Petri recensuit vt Dei vindictam aduersus eum in ultionem admissorum facinorum declararet. Lucas rem gestam breui compendio perstringens ait: Statuto die Herodes vestitus veste regia sedit pro tribunali, & concionabatur ad eos, populus autem acclamabat: Dei voces & non hominis, confestim autem percussit eum angelus Domini, eo quod non dedisset honorem Deo (quod passus esset hæc à populo sibi acclamari, nec tam sacrilegam & summæ maiestati iniuriam adu-

6.

lib. 19. An-
tiq. c. 7.

Nuntius
imminen-
tis mali.

Non dissi-
mulat se
pœnas da-
re superbie
suz.

7.
Anno
Chr. III.

lacionem repressisset) & consumptus ve-
bus exspiravit. Iosephus rem gestam pluri-
profecutus inter cætera ait: Processit in
trum amictus veste tota ex argento mi-
opere contexta, quæ radijs orientis solis
culsa & diuinum quendam fulgorem em-
venerationem cum honore incutiebat
stantibus, moxq; adultores perniciosi
liunde acclamantes, Deum consalutabam
gantes vt faueret propitius: hætenus enim
hominem reueritos, nunc agnoscere & de-
in eo quiddam mortali natura excellere
Hanc impiam adulationem nec ille ca-
uit, nec repulit, pauloq; suspiciens vidit
caput suum bubonem funi extento in-
tem, moxque vt sensit hunc esse calami
nuntium qui olim felicitatis fuerat, et
mis præcordijs indoluit, secuta sunt re-
tormina statim à principio vehementius
versis igitur in amicos oculis. En, inquit
ille vestra appellatione Deus, vitam re-
re iubeor, fatali necessitate coarguens
mendacium, & quem immortalem fuisse
ad mortem rapior. Cruciatu per con-
quinque dies nihil se remittente, confecta
tam finiuit.

Refert Dio Antiochiæ sub Trajano
cem & funestum accidisse motum terra
etiam vicinis vrbibus atque populis
immanissimam cladem. Hæc autem in
calamitatem passa est Antiochia in vrbis

sceleris in S. Ignatium martyrem perpetrati. Auulsa enim ab ea semel ingenti illa & animata columna cuius virtuti, inuisibili quodam modo, innitebatur vrbs illa, ipsam in terram prosterne omniq[ue] ex parte corruere necesse fuit. hisce namque cladibus Deus vlcisci solet neces sanctorum.

Hadrianus imp. ob plurimorum innocentium Christianorum caedem saepius perpetrata in villa Tiburtina, quam deliciarum causa omnium sumptuosissimam exstruxerat, numine vlciscente ex nimio fluxu sanguinis phisi grauitate laborare coepit, ingrauescente morbo in hydropin incidit, diu multumq[ue] medicorum arte magicisque incantationibus curatus, cum indies magis magisque tabes grauior atq[ue] molestior redderetur, viuendi tadio affectus, mori vehementer expetijt ac procurauit. Cum enim mortem voluntariam diutius exoptatam sibi adsciscere non daretur tandem consilio medicorum cibo & potu abstinens finem viuendi fecit, An. Christi 140.

8.
Spartian.
Dio.

Hadr. dira
passus.

Tertullianus ad Scapulam procosulem in Africa c. 3. Doleamus, inquit, necesse est quod nulla ciuitas impune latura sit sanguinis nostri (Christianorum) effusionem. Sicut & sub Hilario praeside (in Africa) cum de arcibus sepulchrorum nostrarum (sepulchrorum nostrorum) acclamassent; arcibus non sint, arcibus ipsorum non fuerunt, messes enim suas

9.
Anno
Chr. 203.
Saxientes
in Christa
nos valde
grauiiter
multantur.

Z 4 non

nō egerunt. Et: Possumus æque & exitus quorundam Præsidorum tibi exponere quim vitæ suæ recordati sunt deliquisse quod videntur Christianos. Vigellius Saturninus qui primus hîc gladium in nos egit, lumina amittit. Claudius Herminianus in Cappadocia (indignè ferens vxorem suam ad hanc se transfuisse) Christianos crudeliter traxit solusq; in prætorio suo vastatus peste, cui vermicibus ebullisset. Nemo sciat aiebat, gaudeant Christiani, &c. Sed & qui videntur sibi impune tulisse, venient in diem diuini iudicij. Hæc Tertull.

10.
Anno
Chr. 254.

Orat. ad
sanctum
episcopo-
rum cœtum.

Decius imp. Christiani sanguinis effusione
vltiscente numine haud diu in imperio
remeruit, sed meritas pœnas dedit, dum
uersus Gothos decertans, extincto filio,
equo salutem captans, in profundâ palude
incidens, ab ea cōfestim absorptus, nusquam
amplius visus est. in quem iure Confiteor
imp. his verbis inuehitur: abs te Decii iam
citari volo, qui aliquando iustorum laboribus
infectatus es, qui Ecclesiam odio habuisti,
pœnam sanctè pieq; degētibus irrogasti,
crudelitatis iam post hanc vitam patras
vero quibus & quàm acerbis calamitatibus
se quasi irretitus teneris? tuâ porro miser
& infelicem conditionem satis declarasti
lud temporis interuallum, tanquam inter
tam & mortem interpositum, cum ipse
gris Scythicis vna cum omnibus copijs
stru

stratus, imperium Romanum omnium ore celebratum Geris ludibrio & despectui obiecti, hæc Const.

Quod Deus inultam Christianitatem tormentis expositam nunquam reliquerit S. Cyprianus ad Demetrianum in Africa Proconsulem demonstrans hæc ait; Lædere seruos Dei & Christi persecutionibus tuis desine, quos læsos vltio diuina defendit. Inde est enim quod nemo nostrum quando apprehenditur, reluctatur: nec se aduersus iniustam violentiam vestram, quamuis nimius & copiosus noster sit populus, vlciscitur. Patientes facit de securura vltione securitas; innocentes nocentibus cedunt; insones pœnis & cruciatibus acquiescunt, certi & fidentes quod inultum non remaneat quodcunq; perpetimur: quantoq; maior fuerit persecutionis iniuria, tanto & iustior fiat & grauior pro persecutione vindicta. Nec vnquam impiorum scelere in nostrum nomen exsurgitur, vt non statim diuinitus vindicta concitetur, vt memorias taceamus antiquas, & vltiones pro cultoribus Dei sæpè repetitas, nullo vocis præconio reuoluamus, documentum recentis rei satis est, quod sic celeriter, quodque in tanta celeritate sic granditer nuper sequuta defensio est, ruinis Regum, iacturis opū, dispendio militum, diminutione castrorum, &c.

Gallus & Volusianus imperatores, quam diuinam vltionem fuso Christiano sanguine

Z 5 antea

II.
Dei vindi-
dicta in
persecuto-
res semper
in prom-
ptu.

Loquitur
de nece De-
orum Pa-
tris & filij
impero-
rum.

12.

antea prouocarunt, patrata ann. Chr. 247.
Lucij Papæ vehementiorem in se concitantes
accelerarunt, siquidem rebellantes milites
eos occiderunt.

13.
Anno
Chr. 351.

Paulus Episcopus Constantinopolitani
quia à Philippo Præside vel Præsfecto iu-
cere strangulatus est, ad hoc scelus vindicte
diuina conuiuendum sibi non putauit.
Philippus enim nondum vertente año prætor
sua magna cum ignominia spoliatus
iam inde priuatus, ijs quibus minime voluit
ludibrio fuit. Mœstus igitur mirum in
dum & quemadmodum Cain gemens &
mens, & quotidie percussorem expectans
lōge à suis ac patria sua veluti attonitus
minime volebat, morte extinctus est. Act.
ep. ad solit.

14.
Anno
Chr. 362.

Apollonius SS. Monachus (ait Eusebius
in vit. Patrum) cum audisset Iuliani apocri-
ta temporibus fratrem quendam ad
comprehensum detineri in carcere (rogatus
enim impius clericos & monachos mitti
venit ad eum consolandi gratia, ut mor-
eum in necessitate tenere constantiam,
imminetia contemnere ac deridere per-
la. Superuenit centurio & indignatus
introire ausus esset, ipsum & omnes qui
eo venerant pariter conclusit, quo & ipse
militiæ officium detinerentur. Medio
noctis astare visus est Angelus ingen-
resplendens, & obtupescit perterritus

custodibus, carceris claustra patefecit. Tunc ipsi custodes aduoluti ad pedes sanctorum rogabant eos discedere, dicentes, melius sibi esse mori pro his quam diuinæ virtuti obistere quæ eorum curam gerebat. Mane etiam ipse Centurio cum principalibus viris festinus ad carcerem venit, rogans vt discederent omnes. Dicebat enim domum suam terræ motu magno concidisse, & electos quosque famulorum suorum peremisse. Sancti vero his auditis hymnum Deo laudesque cecinerunt, & egressi ad eremum secundum apostolorum exemplum habebant cor vnum & animam vnā.

Paulinus ep. 26. ad Victricium martyrem: Carnifex, ait, qui in itinere quo percussorem tuam sacra victima sequebaris, ceruicem tuam insultans minaciter attingendi temeritate violauerat, quasi ictus sui locum præcurrente gladium manu palpans excussis illico oculis cæcitate percussus est. O Christi ineffabilis bonitas, quantum in suos ostendit affectum! iniuriam Confessoris sui non tulit impunitam, qui suis crucifixoribus rogauit ignosci: contumeliam martyris statim vltus est, qui passionem suam noluit vindicari. Sed ea ipsa ira pietas est, idcirco enim vnus cæcatus est, vt plures illuminarentur, & ipse forsitan qui oculos carnis amiserat, lumina mentis acciperet.

15,
Anno
Chr. 362.

Luc. 29.

Post-

16.
Anno
Chr. 370.

Postquam Basilio Magno ab Ariano im-
valente exilium decernitur, quid, ait Grego-
Naz. accidit? Exilij decretum Deus rescindit.
Nam qui Aegypti, aduersus Israelitas seque-
tis primogenitos percussit, idem imperator
quoque filium morbi plaga afficit, & quidem
qua celeritate? illinc exilij tabula, hinc ma-
bi decretum, ac scelerati scriptoris manus
hibetur, & sanctus periculo liberatur. Ita
bris beneficio seruatur vir pius Imperatoris
audaciam coercentis. Quid hoc Dei iudicium
vel æquius vel celerius fingi atque excogitari
potest? Postea autem imperatoris filius ægro-
tabat afflictoq; corpore erat; Pater etiam, ut
pote pater, simul ægrotabat, remedium vni-
cunque morbo conquirens atque optatum
quosq; medicos seligens, ac precibus, ut dicitur
as vnquam incumbens, humique prouoluit.
Nam Reges quoq; humiles & abiectos reddens
calamitas, nec mirum cum Dauidem eodem
prius ob filij morbū eodem morbo affectum
fuisse scriptura testatur. Cum autem huius
lo medicinam nullam inueniret, ad Basilium
dem confugit, & quoniam ob contumeliam
recens ipsi illatam, eum suo nomine accersere
præ pudore non auderet, alijs quos ardentissima
familiaritate & beneuolentia deuinctos
bebat, hanc legationem committit. Ille
nihil cunctatus, nec, quod fortasse alius fecis-
set, aduersus tempus insultans, confestim
fuit, atque ad eius aduentum statim leuiter
mortu-

a. Reg. 12.

morbus, paterq; meliorem spem animo concipit. Quod nisi falsam aquam dulci admiscuisset, simul & ipsum aduocans & hereticis credens, sanum quoq; & incolumem filium fortasse recepisset, atq; id pro certo & indubitato habebant qui tunc aderant calamitatisque participes erant. Etiam praefectum imp. Modestum morbus quispiam obortus viri sanctimanibus substernit. Nam plaga cordatis hominibus doctrina efficitur, ac plerumque prospero rerum successu potior & praestabilior est afflictio. Aegro corpore erat, illacrymabat, distorquebatur, Basilium accersebat, obsecrabat, satisfactionem habes clamabat, da salutem. Et quidem hanc consecutus est, &c. hae Greg. Theodoretus de Valente subscribere conante decreto exilij Basilio irrogandi: iubet, ait, edictum de illo in exilium mittendo conscribi, quod cum sua manu ratum facere conaretur, ne apicem quidem vnum alicuius litterae facere potuit, siquidem ruptus est calamus, neque id semel, sed iterum ac tertio accidit, Ac cum impium illud edictum confirmare impensius laboraret, concussa est dextera, tremorq; eam occupauit; atque cum animo esset praemetu prope attonito charita manibus lacerauit. Calamus, ait S. Ephem, nolens iniquo subuenire consilio, vltro confRACTUS est, insipientem erudiens quam enorme facinus patrare niteretur in seruum Christi. Cum non intelligeret tyrannus, vt qui inani

Socr. lib. 4.
 c. 21. Soz.
 li. 6. c. 19.

li. 4. c. 17.

Valēs imp.
 D. Basiliū
 vt Arianis
 cōsentiret
 inducere
 nō potuit.

Calamus
 frangitur,
 & dextera
 obriget.
 Niceph.
 li. 11. c. 18.

in impio
 scripto cō-
 firmando
 perstat.

Orat. in
 laud Basili.

inanimato calamo insensibilior erat, ac filii
 erroris, secundum quoque arripuit ad suble-
 bendum sententiæ exilij, & ad voluntatem
 suam iniquam perficiendam, quem etiam
 dicit confringi, ut & tertium. Atque ita tres
 mi consubstantialitatem Trinitatis prædican-
 patrocinati sunt. Manus ad sententiam pro-
 rendam accelerabat, & calami illam iniuri-
 demonstrarunt. Sicut virga Moïsi confusa
 omnes incantatores & reliquos veneficos
 gypti: ita & calami subito consilium impio-
 ac filiorum tenebrarum destruxerunt.

17.
 In laud.
 Basilij.

Greg. Naz. Mulieri cuidam, ait, amplissimum
 loco natæ, cuius maritus haud pridem ex-
 mo vitæ die functus erat, iudicis affessor
 imper. Valente) vim afferebat, inuitamque
 nuptias pertrahebat, illa autem cum nullatenus
 tione hanc vim effugere posset, consilium
 pit non maioris audaciæ quàm prudentiæ
 num. ad sacram enim mensam (ad altare) con-
 fugit, Deumque aduersus hanc iniuriam
 pugnatorem sibi adoptat. Cum vero Basilij
 Magnus illam defendens ignominiosè
 retur coram Præsidente, cunctabantur fulmine
 Dei; gladius adhuc exacuebatur & differre-
 tur, arcusque; ita cõtendebatur ut tamen re-
 retur, pœnitentiæ tempus aperiens. Pallium
 detrahi ac lacerari iubebat Præfectus. etiam
 exuam præterea, si ita libet, etiam tunica
 Carnis expertem verberibus se affecturum
 nabatur, corpus submittebat vngulis lac-

Ezech. 21.
 Psal. 7.

se, at ille, huiusmodi, inquit, laniatione medicinā adferes hepati, magnopere, vt vides, me affigente ac debilitanti. Ciuitas (Cæsarea) simulatq; huiusce mali cōmunisq; periculi certior facta est, tota furore corripitur, atque inflammatur, ac velut fumo examen mouente certatim omnes cuiuslibet generis & ætatis excitantur, & exsurgunt, ac præsertim armorum opifices, imperatorijque textores. Quid multa? pietatem omnes ita demū inter se partituros censebant si ipsum Eusebiū præsidem diuiderent ac discerperent. Quod tum audax ille & saltuosus iudex? supplex erat, miserandus, calamitosus, quouis homine dejectior, quoad Basilius populo sui reuerentia ægrè represso, supplicem suum ac vexatorem à periculo vindicauit. Hæc sanctorum Deus, qui omnia facit atque in melius commutat, qui superbis resistit, humilibus gratiam impertitur. Copiosius hæc Greg.

Iac. 4.
1. Pet. 5.

18.

Cum imper. Valens videret Aphraatem monachum pallio vili ac sordido indutum, & cito gradu, licet confectum penè ætate, incedentem, ac quidam diceret, hic est ille Aphraates, ex cuius nutu pendet ciuitas vniuersa (Antiochena) imperator, cedo, inquit, quote conferas? ille, pro tuo, inquit, regno precaturus. Tum imperator; at domi, inquit, tibi manendum est & intra cellam, vti lex monastica postulat, orandum, cui diuinus ille vir, præclare admodum, inquit, dicis, ô imperat. istud

istud certe mihi faciendum est, & hæc
 feci, dum oues saluatoris pace fruere
 rum quoniam jam magnopere perturbatus
 & multum illis impendit periculi, necesse
 omnes vias persequi, non modo ne a feris
 piantur, sed etiam ut cõseruentur incolæ.
 Nam dicito mihi quæso, o imp. Si filius
 ius essem, & sederem in conclau, uti
 rarem, atque inde cernerem flammam
 incidisse, ædesq; paternas iam conflagra
 cito mihi inquam, quid me facere opor
 ret, intus ne manere & ædes incensas neg
 re, expectareq; donec flammæ imper
 gius peruaderet, an relicto conclau
 deorsumq; cursitare, & aquam adferre
 flammam exstinguerem? Hoc certe te
 surum constat, nam hæ sunt partes filia
 dentis & prouidæ. atq; hoc ipsum nos ag
 ô imp. Etenim cum tu iam in patris no
 des flammam inieceris, nos circumcur
 quo eam maturè possimus exstinguere
 cum locutus esset, imperator ei in
 conticuit. Verum vnus ex eius cubi
 grauiore contra hominem diuinum
 minas, & propterea talem plagã accep
 te ei cura balnei commissa fuit, qui
 Aphraatem verbis contumeliosis in
 fuerat ad balneum imperatori par
 contulit. Cumq; ingressus esset, rep
 potestate mentis deturbatus in aquam
 simam se præcipitauit, illicoq; obiit.

Niceph. li.
 11. c. 25.

Mente ca
 pitur.

Imperator autem sedens illum expectat, ut indicet quando ad balneum intrandum sit: ubi vero multum temporis præterierat, alios mittit qui moræ causam sibi significant. Hi ingressi balneum, cum omnia intus loca oculis lustrassent, tandem offendunt hominem in aqua feruente, mortuum, corpusque eius ardore dissolutum. Quæ re imperatori nunciata, didicere omnes quantum ponderis Aphraatis haberet oratio. Hæc Theod. lib. 4. c. 23, 24. & in Philotheo c. 8.

Iustina Augusta Valentiniani senioris imper. coniunx Ariana cum accepisset Sirmiensem Ecclesiam destitutam esse pastore, illuc properauit, quò Arianum illi Antistitem præfici procuraret. Ambrosius (Episcopus Mediol.) etiam illuc se contulit, ut Ecclesiæ Sirmienli suæ diœcesis consulturus præficeret Catholicæ communionis Episcopum. Cum autem, ait Paulinus, Ambrosius de Ecclesia pelleretur, ut non ab ipso sed ab Arianis Episcopus in eadem ordinaretur, essetque constitutus in tribunali, nihil curans eorum quæ à muliere excitabantur, vna de Virginibus Arianorum impudentior cæteris, tribunal conscendens, apprehenso vestimento sacerdotis, cum illum attrahere vellet ad partem mulierum ut ab ipsis cæsus de Ecclesia pelleretur, audiuit; Etsi ego indignus tanto sacerdotio sum, tamen te nõ conuenit, vel professionem tuam, in qualemcunq; sacerdotem ma-

A a nus

19.
Anno
Chr. 380.

vide in lo-
code hæ-
ret. exemp.
16.

20.
Anno
Chr. 526.

Debel.
Goth. li. 1.

nus iniicere. vnde debes vereri Dei iudicium
ne tibi aliquid eueniat, quod dictum est
confirmavit, nam alio die mortuam vsque
sepulchrum deduxit, gratiam pro contumacia
liarendens. Hæc Paul.
In Boëtium magnum antiquæ probitatis
decus & ornamentum truculentus tyrannus
Theodoricus Rex Gothorum Arianus
lentas manus iniicit, venerandamq; canentem
sanguine cruentavit, at etsi gladio necari
tamen exstingui potuit: cuius secti capiti
sola memoria sub prægrandis piscis capite
aspectu phantasiæ representata eundem
delissimum barbarum tanto tremore con-
stitit, vt necem attulerit corpori, anima
nem inexstinguibilem condemnata. Quod
terribili atque tremendo Dei iudicio
hic tyrannus improvisa fuerit morte sub-
ptus Procopius huius temporis scriptor
fere refert verbis: Symmachus & huius
ner Boetius, à suis maioribus gentis nobilitate
tem adepti, inter Romanos & Senatorios
ros, principes erant, & consulatus veritate
gnitate perfuncti philosophiæ supra ceteros
& æquitati studuerunt, multisque tam
um quàm externorum inopiæ succurre
saluti fuere. Hi postquam ad ingentem
am euasere, deterrimos quosq; in suis
am cõcitârunt. His delatoribus Theodorici
Rex persuasus eos perinde ac res nouas
cidit, eorumque bona omnia publicauit.

paucis post diebus cenanti sibi cum miræ
 magnitudinis piscis ministri decoctum caput
 apposuissent Symmachi nuper occisi caput
 illi est visum, præfixis & extantibus inferiore
 in labro dentibus & torvè intuentibus oculis
 furibundè sibi & acerbè comminari, vnde no-
 uitate rei territus, membrisq; præter modum
 tremebundis & rigens in cubiculum statim
 citato gradu secessit, lecto decubuit, in Sym-
 machum Boëtiumq; à se scelus patratum de-
 fleuit, quo deplorato ex accepta calamitate
 dolore ingenti affectus haud longe post mo-
 ritur, &c. hæc Procop. Sed quia S. Paulus in-
 quit: Et post mortè iudicium, quod nã qualè
 veid fuerit ostèsum diuinitus narrat. S. Greg.
 cùm ait: Quia Ioannem Papam affligendo in
 custodia occidit, Symmachumq; patricium
 ferro trucidauit ab illis in ignem missus appa-
 ruit, &c.

Cum S. Germanus ciuitatis Parisiensis Epi-
 scopus ad Clotarium Regem (Francorum) si-
 mulac venerat Parilios occurrisset (ait Fortu-
 natus) nec tamen de sancto viro stante ante
 palatium ei fuisset indicatum mora facta an-
 te vestibulum, non præsentatus, domum re-
 uertitur. At sequens nox cõsuetis in oratorio
 vigilijs ducitur. Rex dolore atq; febris infe-
 statione torquetur. vix primo diluculo ad do-
 mum Pontificis à proceribus cõcurfatur, pœ-
 na Regis exponitur, & vt sua visitatione Regis
 doloris vim mitiget, optimates deprecantur.

Aa 2

mox

Horribilis
 visio capi-
 tis ore, la-
 bijs, denti-
 bus & ocu-
 lis commi-
 nantis.

Sic Dan. 5.
 Balthasariū
 Regem dis-
 cumbètem
 ad visum
 digitorum
 in pariete
 scribètiū
 apprehēdit
 tremor &c
 lib. 4. dial.
 ca. 30.

21.

apud Sur,
 tom. 3.

mox apud pietatis virum iniuria causa ponitur, & qui ante nec nunciabatur iam honoratus, & exoratus palatium Tunc Rex vix assurgens de lectulo, casu diuino flagello conqueritur, allambit liolum & vestem sacerdotis deducit per loca doloris: culpam namq; criminis, & sic dolor omnis fugatur, &

22.

Quidam Longobardorum educto caput cuiusdam vitæ valde venerabilis amputauit. Sed cum corpus eius in caderet, ipse qui hunc capite truncauerat mundo spiritu correptus ad pedes eius it, & quod amicum Dei occiderit inimicus traditus ostendit. hæc S. Greg.

Dial. li. 4.
cap. 23.

23.

Bredenb.
lib. 4 c. 16.
hæc ex Paul.
lo Diac.
fufius.
gladius in
terram de-
cidit.

Alius Longobardorum cum extraxit gladium, vt in S. Hospitij caput vibraret, tera in ipso ictu suspensa dirigit, nec se potuit reuocare (retrahere) tunc gladius laxans terræ deiecit. Sanctus imposito signo arens brachium fanitati restituit. Petrus abiecta impietate in eodem loco monachus. & hæc Greg. vi. simile ex 37. & Paul. Diac. ca. 1. li. 3. de gestis Long.

24.

Aug. ep. 122. ait: Sanctimonialis à barbaris ducta est, & per mirabilem Dei misericordiam cum honore magno suis parentibus tutata est. Domus enim illa barbarorum, vana ptua ingressa est, subita cepit dominum infirmitate iactari, ita vt omnes ipsi tres, nisi fallor, vel amplius fratres perirent.

issima infirmitate laborarent, quorum mater animaduertit puellam Deo deditam, & credidit quod eius orationibus sui filij possent ab imminentis iam mortis periculo liberari. Periuuit vt oraret pro eis, pollicens, quod si salui facti essent eum suis parentibus redderent, ieiunauit illa & orauit, & exaudita continuo est. Ad hoc enim hoc factum erat, vt eternus docuit. ita illi tam repentino Dei beneficio salute percepta mirantes eam & honorantes quod eorum mater promiserat impleverunt. His & alijs pluribus docet, Aug. Dei seruos vbicunque sint sub Dei manu existere, cunctaq; eius prouidentia rectè disponi.

Monstra aliquando nasci diuina ultione docet Dockumensium Frisiorum pœna eorum Episcopum S. Bonifacium cum socijs casum. Nam horum sanctorum indignam mortem (ait Kempensis) in filios filiorum Deus vindicauit: vt passim ex eorum familijs (quorum maiores tam nefarium scelus perpetrarunt) in hunc diem videantur in occipite habere grossos crines subalbi coloris, in modum caudæ cuiusdam bruti animalis, vt iustè dixeris:

Semit adhuc proles, quod commiserunt parentes.

Polyd. virg. scribit eo quod Henricus II. ostenderet se infensum B. Thomæ Cantuar. S. virum jam sic vulgo negligi cœpisse, contemni, & odio haberi, vt cum venisset aliquando Strodum (vicum) eius loci incolę cu-

Aa 3 pidi

25.
Corn.
Kempius
Dokumen
sis lib. 2. de
orig Fris
sior. c. 11.

26.
Cauda con
nectitur
caudæ.
hist anglor
lib 13.

- Delr. disq.** **mag. lib. 2.** **9. 14.** pidi bonum patrem ita despectum ignominia aliqua affiendi, nō dubitarint amputare eadā equi, quē ille equitaret, se ipsos per se probro obligantes. Nam postea nutu Dei accidit, vt omnes ex eo hominum genere id facinus fecissent nati, sint instar brutorum animalium caudati, &c.
- 27.** 3. Reg. 13. Ieroboam amoto antiquo Dei cultu reprehenditur à viro Dei, quem cū extēderet manum, mox a refectanteq; viro Dei restituitur manus pristini vigori.
- 28.** 3. Reg. 19. & 4. Reg. 9. Agitur de funestiteritu reginæ Iezabel, quæ occidit prophetam Domini, & Eliæ mortem erat interminata.
- 29.** Bardas Cæsar cū filij sui coniuge (prohibita lasciuia) non aliter consuebat accipere thori legitimi consors esset. Hoc terrribile cinus vbi magnus Ignatius ille (patriarcha Constantinop.) cōperit, qui eo tempore nouissimam gubernabat (erat enim omnium in imperio piaculū istud, passimq; per compita & edes stabatur), Bardam Cæsarem verbis castigauerunt in cutientibus, adiectis sequiturque suppliciorum minis, terrebat hominem, viam reuocabat, reprehendebat, admonuit omnem machinā adhibebat vt malum extirperet. Sed enim verum erat omnino verbum illius Salomonis, qui vetat improbos taxari reprehendi. Nam reprehensiones sunt hominibus impijs flagrorū instar & corda percutiunt.

Fœdiss. in.
cestus.
Constantinus
Manasses
in anna
libus & Mi
chaël Gly
cas parte 4.
annal.

veluti sagittæ feriunt. nimirum obiurgationibus hisce Bardas Cæsar exacerbatus nõ modo nihili fecit eas exhortationes, verum etiam conceptã aduersus monentem iracundiam & indignationem alebat, non aliter agens atq; si saniosos aliquo curare volente illi non tantum aufugiant, sed etiam ergo beneficientem excandescant. Cum igitur aliquando Bardas accederet ad mysteria, nec diuinum illud munus à Patriarcha cõsequeretur (non enim vnguenta fragrantia vali putido committuntur) inflammatus iracundia leonis in morem rugit, ceu violenta pardalis in hominem iustum insilit, lacerat, à clauo summoet. Eius in locum Photium substituit. Proh qualem pro quali viro? Ex eo tempore miseriarum æstus Ignatium iactabat & demergere virum conabatur. Cæsar auras adflabat, tanquam grauius spirans aquilo, vel sæuus ille tempestatesque ciens subsolanus, quo flante procellæ graues concitabantur. Quis ea mala satis exponere possit, quibus Ignatium Photius & Bardas excruciabant? Nimirum vt propriæ manus subscriptione testaretur, amictum se sacrum sponte sua deponere, dentes homini radicitus excutiūt, genas cõrundunt, maxillas frangunt, ceu piacularibus flagitijs gaudentem, latronum ducem, maleficum, nudum, & vinctum (o sol, o terra) in frigidum sepulchrũ marmoreum, fœtens, pollutũ stercore, quo abominabile cadauer imperatoris Co-

Patriarcha
à folio
deijcitur.

pronymi continebatur, extensum toto corpore deponunt. Sed hæc audens quiduis manus perpetuo Deum latere non potuit. quippe malorum machinator pœnas luit, & aethor ærumnarum Ignatij scyphum iracundiæ diuinæ hausit. Bardas enim foueam imperatoris (Michaelis III.) fodiens ipsius in illam iusto iudicio præceps corruit. Solus autem Photius ille folio patriarchatus deturbatus est. Sic nihil omnino diuinis oculos fugit, sic Deus superbis mercedem tribuit, quemadmodum elegantissima Deus dis lyra canit. Porro Bardas (vt Glycas scribit) misere vitam in terris suam clausit. Enim cum moriturus esset prodigia quædam ostenta perniciem hominis portenderunt. mirum ortus cometarum & inusitata somniorum visa. Nam per quietem Bardas ire magnam ad Ecclesiam videbatur, ubi principem Apostolorum Petrum in folio patriarchæ sedentem cerneret, ad cuius pedes sanctissimus ille Patriarcha Ignatius prouoluerat, ac vindictam eorum postularet factorum quæ à Cæsare designata in se fuissent. Mox alicui gladiû porrigi quo Bardas membratim dissecaretur. Neq; multum temporis intercessit, cum Michaelus imp. Bardæ potentiam reueritus hominem morte multatum medio tollere cogitat. itaq; Bardas horum gladijs instructos contra se pergentes intus ad imperat. se pedes abijcit. Verum

Ignatius
honorifice
in thronū
suum resti-
tuitus.

... eosdem inde abreptus membratim in frustra
 conciditur, genitalibus (quibus per flagitium
 abusus erat) hastæ suffixis, & publice populo
 spectaculi causa exhibitis.

Saluanus Massiliensis refert Deum ob de-
 risionem tonsuræ monasticę Vandalis Asiam
 per centum annorum spatium dedisse deva-
 standam, deplorans enim Africanę Ecclesię
 acerbissimum statum, ait: Non sine causa istud
 fuit quod intra Africę ciuitates & maxime
 intra Carthaginīs muros palliatum & palli-
 dum & recis comarum fluentium jubis ad-
 cutem tonsuram videre, tam infelix ille popu-
 lus quam infidelis sine conuicio atq; execra-
 tione vix poterat. Et si quādo aliquis Dei ser-
 uus, aut de Aegyptiorum cœnobijs, aut de sā-
 cris Hierosolymorum locis, aut de sanctis e-
 remi venerandisq; secretis ad urbem illam
 officio diuini operis accessit, simul vt in po-
 pulo apparuit, contumelias, sacrilegia & ma-
 ledictiones excepit. Nec solum hoc, sed im-
 probissimis flagitiosorum hominum cachin-
 nis & detestantibus ridentium sibilis quasi
 tauris cædebatur, Verè vt si qui ea inscius re-
 rum fieri videret, non aliquem hominem lu-
 dificari, sed nouum inauditumq; monstrum
 abigi atq; exterminari arbitraretur.

Cum Valentinianus imp. dedignaretur as-
 surgere S. Martino Episcopo è sella egressus
 est ignis, qui eum non assurgere modo com-
 pulit & viro occurrere, atq; manibus eius ca-

A a s   put

30.
 li 8. de ve-
 ro iudicio
 & prouid.
 Dei.
 Deus seue-
 rissimè vl-
 tus est in A-
 fros, quod
 S. monas-
 chos ludi-
 brijs ac sibi
 ljs cum eos
 viderent
 insectaren-
 tur.

31.

Hier. 1. dicitur Prophe-
ta & sacer-
dotibus:
constitui-
te super Re-
ges & Prin-
cipes.

32.

Anno
Chr. 381.

Matth 28.
Arianis au-
licis iuxta
illud Prov.
9. accidit:
Parata sunt
derisorib'
iudicia.

33.

Ambr. ep.
29. ad Theo-
dof. imp. si
de causis
pecuniarijs
Comites
tuos con-
sulis, &c.

put submittere, sed & ad genua accidere, cogitq; prosterni vestigijs, de quo Fortunatus
*Hinc celer exilij rapiens se Casar, & ardens
Martini genua amplectens, pedibusq; volentem
Sicq; superbū hominem se agnoscere parat
Vilia regna probans, & celsa cacumina curat
Imperiale caput sancti ad vestigia subdens.*

Fuerunt, ait Paulinus, duo cubicularij Gra-
ni imp. de hæresi Arianorum, qui tractantibus
Episcopo (S. Ambrosio) quæstionem proponerent,
ad quam audiendam altero die ad silicam Portianam
se ad futuros promissos Erat quæstio de incarnatione
domini. Secundo die miserandi homines superbiae
re completi nec memores promissorum, tem-
nentibus Deum in sacerdote ipsius, nec memores
etiam dictorum Dominici qui scandalizaverit unum,
&c. conscendens in equos, quasi gratia gestadi, civitatem
si sunt, exspectante sacerdote & plebe ecclesia
constitura. Sed huius contumaciae finis fuerit
horresco referens. Subito præcipitati miseris
animas miserant corpora illorum sepulturae sunt tradita.

Theodosius imp. infensissimo accepto mo Episcopos
deferre ad præfectos vel imperatoris excessus
collegarū, vel criminum ordinis sacerdotū
subterfugientes Episcopale iudicium. hos reijcit,
nec patitur ante præfectis, quos & dato rescripto committit

ab Ecclesiasticis iudicijs penitus abstinere, quæ ad Episcopos Ecclesiasticarum rerum ac personarum legitimos iudices deferri mandavit. Maximus vero tyrannus exerens ut aliter Phinees gladium in turpissimorum (adulterorum) hereticorum Episcoporum necem, et sanctificasse manus suas domino, ob idque ut Phinees perennitatem imperij cõmeruisse videri potuisset, tamen & vitæ & imperij fecit iacturam, non ob cædem fontium, sed ob arrogatum sibi sacerdotale iudicium. quantumlibet Episcoporum cõsensione delatû. Quàm ergo grauius delinquent qui illud cõtradictibus sacerdotibus, sibi vëdicant & extorquêt.

Anno Chr. 387. Iustina Augusta Ariana promittebat Tribunatus, & diuersas alias dignitates, ijs qui S. Ambrosium Episcopum de Ecclesia raptum ad exilium perduxissent. Quod cum multi, ait Paulinus, conarentur, sed Deo præfule perficere nõ valerent, vnus infeliciores cæteris, nomine Euthymius, tanto furore excitatus est, ut iuxta Ecclesiam sibi domum pararet, atque in eadem carrum constitueret, quo facilius raptum superpositum carpento ad exilium perduceret. Sed iniquitas eius in verticem ipsius descendit. Post annum etenim eodem die quo illum rapere se arbitrabatur, eodem carpento impositus, de eadẽ domo ipse ad exiliũ destinatus est, reputans sibi iusto iudicio Dei id in se esse cõuersum, ut in eodẽ carpento dirigeretur ad exilium quod ipsi parauerat

sacer-

Sacerdotũ
confitio a
gẽdæ caus-
sæ sacerdo-
tum.

Maxim⁹ si
bi arrogat
causam Ep-
iscoporũ.

34.
Severus est
Deus vin-
dex seruo-
rum suorũ.
æqua lance
pensatum
reddit quod in
ipso sup-
plicium
cõminan-
tur impij.

sacerdoti, cui non minimum solatii sacerdoti
præbuit, dando sumptus, vel alia quæ erant
necessaria.

35. Eodem anno Calligonus Præfectus cul-
culi junioris Valentiniani S. Ambrosio
Ambr. ad Marcellinā
sororem. mum supplicium comminabatur, cum di-
ret, me viuo tu contemnis Valentinianum
caput tibi tollo. Sed huius eunuchi proci-
am haud finit inultam abire Dominus. N.
S. Augustinus contra Iulianum Pelagianum
de spadonum concupiscentia agens ait
ob cōcupiscentiam turpem (licet in eunuchis
concumbendi conatus irritus sit) gladio vi-
re esse punitum cum meretricis confessione
esset conuictus.

36. Postquam Iustina palam Ambrosium
sequi desiderat clam sicarium in eum immi-
De hoc ait Paulinus: alius gladium ferens
cubiculum vsq; peruenit vt interficeret
dotem, sed cum eleuasset manum, dicitur
gladio dextera obrigente, remansit. Tunc
missum à Iustina postquam confessus est
chium, quod, iniquè cum extenderetur
guerat, sanatum est confessione.

37. Quia Iustina & Valentinianus filius de-
lendis ab Ecclesijs Catholicis Sacerdotibus
promulgarant edictum, à suo ipsorum
Maximum imp. expulsus sunt imperio, et
terna hæreditate priuati eodem anno. Et
contigisse vindictam ob contemptum
persecutione exagitatum dignissimum

dotem Ambrosium, omnibus eius seculi rem
considerantibus perspicuum est, quod & Rufinus atq; alij post eum confirmant.

Lib. 2. c. 16

38.

Cum in ciuitate Gazæ portarent Christiani, ait M. Diaconus, venerandum Christi lignum, hoc est, figuram crucis, videns dæmon qui habitabat in statua Veneris nec videre sustinēs signum quod ferebatur, turpiter egressus ex marmore dejecit ipsam statuam, & in multa fragmenta confregit. Accidit vero ut duo idololatræ starent prope aram, in qua stabat statua, & corruens vnus quidem caput fregit in duas partes, alterius autem humerum & brachiale, stabant enim ambo sanctum populum subsannantes.

Anno
Chr. 404.

39.

Cum Ioannes Chrysofomus Episcopus Eudoxiam Imperatricem prohibuisset ab ingressu Ecclesiæ eo quod viduæ Alexandrinæ abstulisset vineam, tentabat quidam ex ijs qui cum ipsa erant portam Ecclesię gladio percutere, eius autem manus statim arescebat, ut refert Leo imp in vita S. Chrysof.

40.

Anno Christi 404. Cum furore Eudoxiæ Augustæ Ioannes Chrysofomus Episcopus Constantinopol. actus esset in exilium, flamma, ait Palladius rerum harum præsens inspector, de medio throno in quo Ioannes federe consueuerat, & velut medio in corpore positum cor, eloquium Domini cæteris membris exponere, repente profiliens verbi Dei doctorem requirebat, quem vbi non inuenit sedem

dem totam depascebatur; ac speciem arboris
 præferens & per catenas in sublime se por-
 gens ad tectum vsq; serpebat, atque viperæ
 morem, ventre exeso, in dorsa tectorum
 clesæ ferebatur, Deo mercedem iniuri-
 jam hinc, veluti destinatam huius auctoris
 sceleris pœnam, reddente, &c.

41.

Aduersarios Chrysofomi vindicta
 na diuersis eisdemque prodigijs exag-
 ærumnis. Nam quorundam corpora Episcoporum
 & laicorum morbus assumens, ac
 ladius, varijs cruciatibus agit, lenta febris
 testina depascens, pruritusque intolerans
 totam superficiem vnguibus lanians, in
 quoque intestini perpetui dolores, & con-
 passio, cuiusdã pedes, intercutanei mor-
 star, nimia inflatione turgescunt. Alteri
 humoris redundãtia ad manus vsq; deri-
 eos qui male subscripsere, digitos mixto
 gori incedio cruciat. Alium aqualiculi
 & putredo ex secretiore parte corporis
 gum se extendens, & vermes gignens, ac
 vexat. Ad hoc respirandi difficultas, omni
 intentio membrorum, imaginesque nocturnas
 in canes rabiosos & districtis gladijs
 ros, & vocem horrendam transeuntes, in
 nem somnum plerisque faciunt. Alius equo
 psus, dextero fracto crure, continuo mor-
 tur, alius omissa voce, octo mensibus
 marcescit in lecto, qui nec manus ad os
 nere potest. Alius viuens crura senim vsq;

genua per triennium vritur, Chryspeli mō-
 lesta fatigatus. Alius inflata (vt aiunt) lingua
 cum febre vehemēti, nec valens eam intra
 praelitutum à natura locum continere, in pu-
 gillari scribens, confitebatur scelus suum. E-
 rat itaq; videre diuinitus illatam iram varijs
 in auctores mali sœuire modis, &c. hæc Pal-
 lad. Maruthas Episcopus Mesopotamiæ, ait
 Socrates, inuito certe animo pedem Cyrini
 Episcopi Chalcedonensis (qui fuit inter ante-
 signanos aduersariorum Chrysofomi) presso
 forte vestigio adeo oblesit vt pes putresceret,
 & necessitate adactus eum à corpore Cyrinus
 abscinderet, neq; sectionem semel passus est,
 sed sapius, nam mali contagio per vniuer-
 sum corpus serpsit, adeo vt alter pes ea infe-
 ctus similiter amputaretur. Multis erat in o-
 re Cyrinum ista perpeffum quod Ioannem
 conuicijs exagitaauerat. hæc Socr. eadem So-
 lom. Addidit Socrates: Cum grando mag-
 nitudine inusitata in suburbij Constantino-
 poli decideret percrebuit sermo istud Deo
 irato propter Ioannem indicta caussa abdicat-
 um contigisse. Hunc sermonem imperatricis
 mors, quæ illico insecuta est, vehementer au-
 xit, nam quatrduo post delapsam grandin-
 em è vita decessit. Cedrenus ait: Cum vte-
 rum ferret jamq; partui esset vicina, foetus in
 vtero extractus est, ac cum eum vellet eniti id
 frustra fuit, totosq; dies quatuor mortuus
 foetus in vtero retentus computruit, atque
 vterâ

lib. 6. c. 14.
& 17.

lib. 8. c. 16.

lib. 6. c. 17.

Vltio pa-
tratorum
in S. Chry-
sof. scelerum.in com-
pend.

verit quoq; abscessum effecit. Cumq; exiret scetus, & dolorum finis non esset, quidam ei litteras magicas superposuit, quae statim eiecit mortuum scetum, & simul matrem miserrime efflavit. Nec Arcadius Baronijs, quamvis iunioris esset aetate, superstes fuit, vixq; ad quadriennium propagavit, ut plane vlciscete numine factum sit quanto periculo principes sequantur de quibus illa terribilis praedictio comminatio Christi: Qui tangit vos, pupillum oculi mei.

Matt. 18.

42.

**Anno
Chr. 507.**

Sicut cum in humano corpore occidantur prosternitur homo, ita cum in sanctissimi viri tolluntur, qui totam mundum precibus fulciebant, ipsum magno fragore corruit. Sic quod sanctorum subnixum regnum diu steterat inconcussum Alarici Gothorum regnum, pro cuius felicitate antistites ad Deum iuges fundebant orationes, simulac ab eo S. Caesarius Arelatensis episcopus est passus exilium, & S. Quinctianus extorris, omnino est collapsum.

43.

**Anno
Chr. 539.**

Qui victor in omnibus Iustinianus vniuersa Africa potitus fuit, item bellum in Italia, Dalmatiam, Italiamq; vna cum vici cepit, idem ex insperato Hunnos partem est infundentes se vsq; in Constantiopolim nae vrbis moenia, nec quicquam virtutis habuit eos expellendi, imo ignominiose est a barbaris ingruentibus redimere

Procop de
bel. Pers.
lib. 2.

penfatione annui tributi, qui haud pridem,
cum Dei amicus efflet, VVandalos, Gothosq;
inuitos superarat. Quia enim factum est in
Siluerium Rom. Pontificem, quod nec pro-
fanus aliquis tentare ausus fuiffet, passum est
ab Hunnis Romanum imperium, quod vix
quælibet destituta suo Rege prouincia subi-
tura fuiffet.

44.

Anno Christi 565. Ex improviso instar fu-
ris januam effringentis Iustinianum imperat.
mors rapuit improuisa & importuna, oppor-
tuna vero ipsi Romano imperio sub impera-
tore hæretico titubanti & in deteriora laben-
ti, vindicante Deo illatas sanctis Episcopis
contumelias, pariterq; prohibente, ne accen-
sum ab eo semel incendium vniuersam depa-
sceretur Ecclesiam.

Vt enim Dei iudicium fieret manifestius,
tunc inuisibili, vt loquitur Niceph. ictus pla-
ga, subitanea est morte subreptus, cum iam in-
dixisset exilium Anastasio Episcopo Antio-
cheno, atque cæteris illi inhærentibus Eccle-
siæ sacerdotibus.

Tulerat diu consueta patientia Deus quæ
aduersus Eutyrium patriarcham Constanti-
nopolitanum anno superiore imperator cõ-
tra fas jusq; sacrilegè perpetrarat cum è sede
eum violentus abstraxit: Verum qui non re-
linquit virgam peccatorum super fortem iu-
storum, haud fuit vltèrius progredi, qui non
solum non emendaret perperam facta, sed au-

Bb daciõra

Apo. 14.
Opera illo-
rū sequun-
tur illos.

lib. 5. c. 1.

Niceph.

lib. 17. c. 31.

ait eū facti

poenituisse

Sap. 6.

45.

Monachi
militare
coguntur.

Viri egres-
sij mona-
sterij rigo-
rem & aspe-
ritatem
mundi li-
bertati de-
litijque
antepon-
unt.

daciora tentaret, repentina eum morte
ducens. Euagrius insuper eum quem dicitur
hæc vindicta percussit ob impietatem qua
fouebat & discordias quas in Ecclesia ex-
tauit ad inferos detrusum affirmat, cum
Iustinianus igitur cum omnia omnino
actumultu compleuisset, mercedemq;
bitam in extremo vitæ suæ tempore re-
tasset. ad supplicia iusto Dei iudicio ap-
feros luenda profectus est.

Rectè igitur dixit Sapiens ad Reges ter-

Horrendè, & cito apparebit vobis, quod
iudicium durissimum his qui præsumunt
Exiguo enim conceditur misericordia,
tentes autem potenter tormenta patientur.

Valens Imperat. Arianus in toto imperio
edixit vt Monachi atate iuuenes, corpora
lidi, animo strenui, confestim abiectio-
tu religioso arma caperent, & relicto ma-
sterio ad militiam nomina darent. Post
conflictu contra Gothos lethaliter vulne-
tus cum prælio se victum cerneret, fuga
luti consulere statuit. Sed fortuna quam
mel persequi cœpit non ante consistere pe-
tur quàm aut extinctum aut pessundatum
deat. Cum ergo infelix imp. in casulam le-
storum abdidisset ab insequentibus hosti-
deprehensus, igne hinc inde iniecto viu-
crematus est, atq; ita vno die & vitam, &
nitatem, & imperium perdidit.

Si quando pater Antonius ad Gregorium Arianum Episcopum è montanis scriberet, quemadmodum pietas peccatori in abominatione est, eodem modo viri sancti scripta abominabatur, aliquando S. Antonij epistolam Duci (Alexandriæ & Aegypti) Blacio Ariano conspuendam abijciendamq; tradidit, sed hoc diuina vindicta inultum non prætermisit, siquidem non diu post Blacij femur equus cui insidebat ceruicibus retortis ita momordit, atque è dorso excussum humi afflixit vt intra triduum proximum periret. hæc S. Athanas. ad solitar. Sed eadem paulo filius & nonnihil diuerse idem in vita S. Antonij, quod fortasse accidit vitio librariorum. Cum, inquit, virgines monachosque nudatos verberaret in publico Blacius, misit ad eum Antonius litteras, quarum ista sententia est. Video iram Dei venientem super te. Desine persequi Christianos, ne te ira occupet, quæ proximum iam minatur interitum. Legit infelix epistolam, & irrisit, atque in eam exspuens, proiecit in terram, portitores quoq; multis afficiens iniurijs, Antonio talia renunciari præcepit: Quoniam cura tibi tantopere monachorum est, etiam ad te mei vigoris transibit disciplina. Sed confestim minitorem oppressit supplicium, & post quinque dies os effrenatum vltio diuina compescuit. Egreditur enim, &c. cū Aegypti præfecto

Bb 2 Ne

46.
vide locum de
Hæreticis.

Nestorio, vehuntur equis, quos inter
Blacius, cuius erant, mansuetissimos nu-
rat. Cum ergo pariter sibimet equi alligati
rent, mitior, quo Nestorius vehebatur, quo
repentino Blacium decussit in terram,
in eum inhians, femora eius laceravit,
corrosit, vt statim relatus in ciuitate
xandriæ) post tertium diem more retur-
uerſique agnoscerent minarum ab Antio-
prædictarum effectum quanto cyus cōfite-
tum, digno persecutoris sine completo.

47.
De glor.
conf. cap.
32. 13.

In Hispanijs (inquit Greg. Tur.) cum
vrigildus Rex contra filium suum ambu-
atq; exercitus eius grauius loca sancta con-
teret, monasterium erat S. Martini inter
guntum atq; Carthaginem Spartariam.
entes autem monachi, quod hic exercitus
locum illum deberet accedere, fugam in-
& se, relicto Abbate sene, in insulam
abscondunt. Aduenientibus autem Goti-
diripientibus res Monasterij, quæ sine
de remanserant, Abbatem senio incurru-
sed sanctitate erectum offendunt, extra
vnus gladio quasi amputaturus ceruicem
resupinus ruit, ac spiritum exhalauit. Re-
vero hæc videntes, timore perterriti fugerunt.
Quod cum Regi nuntiatum fuisset, cum
ficatione præcepit, omnia quæ ablata fuerant
monasterio restaurari, &c.

48.

Terribili Dei iudicio pœnas dedit pro-
ter qui aduersus S. Dalmatium Ruthenæ

tatis Episcopum probra jecit, & eum delirum
ac fatuum nominavit. Nam hæc eo dicente, ait
Greg. Pincerna poculum oblaturus aduenit. *hist. lib 9.*
At ille acceptum dum ori proximat, tremere *c. 46.*
cepit, laxatoque de manu calice, super alium
qui sibi erat proximus, caput reclinans reddi-
dit spiritum.

Francorū Rex Theodoricus licet peccatis *49.*
haud leuibus esset obnoxius, dū tamē Colum- *Nota quan*
banum Dei seruum bene habuit & officijs fre- *co suo dā-*
quentauit, prospera illi cuncta ac felicia eue- *no Reges*
nerunt, atque in bellis victorias & alia bona *in seruos*
plurima est consecutus. Simulac vero redar- *Dei delin-*
guentem prosequitur odio, persequitur & ex- *quant, &*
tra regnum proijcit, mox ac si à fundamentis *quantum*
reuulsus esset lapis, cui regni moles innitere- *sibi acqui-*
tur, bello exorto ciuili, nutare cepit, ac bre- *rant emo-*
ui totum penitus collapsum est ipsius reg- *lumentis,*
num. *cum eos a*
more ple-
quuntur at
que fouent

Ioan. Zonaras tom. 1. annal. refert ex ca. 16. *50.*
Numeror. horrendum interitum Coræ & so-
diorum eius, Moyfi & Aaroni sacerdotibus à
Deo ordinatis rebellantibus.

Emissarij Saulis Regis iussu interimere sa- *51.*
cerdotes Nobe, eo quod Dauidem (quem ipse *Marul. lib.*
Rex persequeretur, suscepissent, non sunt au- *3. c. 5. cx*
si manum eis inferre. Aderat Rex, in facinus *1. Reg. 22,*
urgebat, cunctantibus iratus minabatur, at illi
immoxi fixique steterunt atque adeo ipsimet
occidit si fors ita ferret quam occidere Dei mi-
nistros malebant. Serui deniq; morte con-

tempta, prætulerunt furentis domini suffraganeam
 reuerentiam sacerdotum Doeg vero Idumeus, cui nulla religio nullus Dei metus
 nec sacerdotum eius cruore manus suas
 dore timuit, nec distulit pios coram
 rege iugulare, vt illi morem gereret, Doeg
 terpretatur mortuus, ne nescias morte
 na damnandum esse quisquis tam excellens
 ordinis viris iniuriam irrogare non per
 reret. ac ne tam immane flagitium vellet
 vel ipsi Doeg impunè cessisse existimes, in
 bo simul cum in Gelboë Philistinos fugerunt
 iusto Dei iudicio proprijs mucronibus
 buerunt, semet interficientes qui sacerdotum
 interfecerant.

De exitu fu
 nesto perse
 cutorum
 Ecclesie
 vi. in Epit.
 Postillæ P.
 Scherenj
 conc. 3.
 Dō 4. post
 trū Regū.

52. 4. Reg. 12. Ozias Rex volens adolere
 2. Par. 26. census monitusque à sacerdotibus, non
 hoc sui muneris & contemnens, lepra pe
 titur.

53. 2. Machab. 4. Andronicus Oniam Pontificem
 cem dolo occidens postea purpura exutus
 tamq; per ciuitatem circumductus in eodem
 loco in quo Oniam interfecerat, occidit

54. Iustina Valentiniani imp. mater, Arianam
 hæreseos alumna impietatis suæ venenatam
 viuente viro suppresserat, filio facilius
 Soz. lib. 7. hist. ca. 12. pto fidenter aperuit. igitur apud me
 & 13. num posita, conturbare Ecclesiarum statu
 comminari sacerdotibus depulsione ex
 nisi Ariminensis Concilij decreta, quibus
 des Patrum temerata fuerat, reuocarentur

bello, Ecclesiæ murum & turrim validissimam pulsabat Ambrosium, eumque minis, terroribus, atque omni expugnationis genere fatigans primum sibi aditum debellandæ conabatur facere Ecclesiæ. Sed quamuis illa Iezabel spiritu pugnaret armata, resistebat tamen Ambrosius, Helię virtute repletus & gratia ipsa autem in Ecclesijs garrere, strepere, animare, & inflammare ad discordiam populos: sed quod minus res ex sententia cederet, iniuriam putare, & pro hoc apud filium conqueri. vnde adolescentulus pro contumeliæ inuidia, quã falso cõflauerat mater, accensus, armatorum globum ad Ecclesiam mittit, cõfringi januas, oppugnari sancta, sacerdotẽ pertrahi atq; in exilium mitti protinus iubet. Sed tanta fuit perseuerãtia fidelium populorum, vt animas prius amittere quam Episcopum mallent. interim dictãda aduersum fidem imperialia decreta mandantur Beneuolo, tunc memoriæ scrinijs præfidenti. Sed ille, cui ab incunabilis sacra fides & venerabilis fuit, abnegat se impia verba posse proferre & contra Deum loqui. Tunc vero ne inceptum regi-næ frustrari videretur celsior ei honor promittitur si impleret iniuncta. Ille qui nobilior in fide esse quã in honoribus euperet: Quid mihi ait, pro impietatis mercede altiorẽ promittitis gradũ? Hunc ipsum quem habeo tollite, tantũ mihi conscientia fidei duret illãsa. Hac dicens ante pedes impia præcipientium

Vox verè
heroici pe-
ctoris & a-
nimi gene-
rosi.

Bb 4 cingu-

cingulum jecit. Ambrosius vero aduersus
 reginæ furorem non se manu defensabat
 telo, sed ieiunijs continuatisq; vigilijs
 tari positus, per obsecrationes defensor
 sibi atque Ecclesiæ Deum parabat. Dum
 hæc in longum diuersis machinis & oppo-
 sitionibus nequam Iustina moliretur, Ma-
 mus qui se exuere tyranni insania & le-
 gum principem gestiret ostendere, dan-
 teris impium protestatur inceptum, hæc
 Dei impugnari, & statuta Catholica Eccle-
 siæ subruui, & inter hæc appropinquare Italia
 pit. Quo Iustina comperto, hoste simi-
 conscientia perurgente, in fugam versa
 filio, exilia quæ Dei sacerdotibus præpa-
 bat, prima sortitur.

55.
 Theod.
 Eccl. hist.
 lib. 3. ca. 6.

Immanis,
 crudelitas.

Sæuiunt in
 pios.

Julianus Imp. impietati frena laxans
 cum suis scurrarum more petulanter & co-
 tumeliose sanctos insectabatur, nullum ge-
 conuitij & probri prætermittens in vere
 tatis Professores. Abstulit deinde congre-
 sacerdotibus à Constantino Magno don-
 Ascaloni & Gazæ, quæ sunt vrbes Palestinæ
 primum virorum sacerdotij dignitate
 natorum, & mulierum perpetuam virgini-
 tem professarum ventres discidunt: de-
 farciunt hordeo, ad extremum eos porcos
 uorâdos obijciunt. Sebastæ item, quæ est
 ditioni gentis, de qua dixi, subiecta locum
 Baptistæ tumulum aperiunt, ossa tradunt
 absumenda, & eorum cineres passim di-

gunt. Scelus autem ab illis in Phœnicia patrum quis est quæso qui sine lacrymis possit commemorare? Nam Heliopoli quæ est vrbs Libano finitima, execrabiles isti gentiles recordati facinoris Cyrilli diaconi, qui regnante Constantino diuino quodam zelo accensus multa simulachra quæ in ea vrbe colebantur confregerat, non modo eum interfecerunt, verum etiam dissecto ventre jecur eius degustare non sunt veriti. At Deum omnia contemplantem hoc celare non poterant, sed debitas sui maleficij pœnas ei dederunt. Nam quotquot illius sceleris labe inquinati sunt, primum amiserunt dentes qui pariter omnes ad vnum excidebant, deinde linguas perdidērunt, quæ putredine tabefactæ ex ore effuebant, postremo oculis orbati sunt, &c.

Vis veræ pietatis.

56.

Ioan. Moscus Eutra. tus in practo spiritua li c. 38. Gly as parte 4 annal. Manass in annal.

Anastasius Imp. Cum eiecisset Euphemium & Macedonium patriarchas Ecclesiæ Constantinopolitanæ, ac propter sanctam Chalcedonensem Synodum illos Gaitan in Pontum exilio relegasset, vidit in somnis virum quendam insignem, vestitum amictu candido contra se stare, codicem scriptum ferentem, ac legentem. Euoluens autem quinque folia codicis legensq; imperatoris nomen, ait illi: Ecce propter perfidiam tuam deleo quatuordecim annos; & digito suo illos deleuit. ac post duos dies facto fulgore magno atque tonitruo, pauore turbatus reddidit spiritum in summa angustia, pro eo quod impius fuit

Bb 5 in S,

in S. Christi Dei nostri Ecclesiam, eiusque p
stores exilio damnauit.

57.

Sic & Euaricus rex Gotthorum cum in
cerdotes Clericos, & Ecclesias Dei fecit
uina ultione percussus misere periit, teste

58.

gor. Turon. li. 2. c. 25. hist Franc. & Alabio
Tridentinorum, Ecclesiasticorum omni
hostis, cum votum fecisset se, si de Cluni
to victoriam reportaret, puteum testis
clericorum impleturum, interijt, caput
detruncatum, & crura succisa sunt, teste Pa
Diac. lib. 5. cap. 15. & sequentib. de gestis La
gobar.

59.

Petrus Venerabilis Abbas Cluniacen.
c. 1. mirac. Mafiscus (ait) quantum ad ius ec
siasticum Lugdunensi primatui, quantum
ius seculare Francorum Regi subditur.
ius vrbs principatum quodam tempora
nomine Comitis quidam obtinens super
sonas & res Ecclesiasticas execrandam
rannidem exercebat. Longe enim ex
rans aliorum prædonum nequitiam,
solum aperte Ecclesiarum substantias
piebat, sed redditus earum omnes cum
possessionibus sibi tyrannica violentia
iugabat. Nam Canonicos de Ecclesijs,
etiam monachos de monasterijs suis ep
terras omnes, redditus omnes, & quæ
eis ad huius vitæ subsidium à maioribus
ta fuerant immisericorditer abstulit, iure
proprio mancipauit. Ostenduntur ad huc

incolis antiquarum Ecclesiarum ruina, ex quibus ipse sacrae religionis cultores eiciens, venerabilia loca omnipotenti Deo religiose seruentium multitudine referta in eremi solitudinem redegit. Ita se totum Deo subtrahens, mundo dedicans, gehennae & tremendorum Dei iudiciorum oblitus, ut Euangelicus ille iudex, nec Deum timebat, nec hominem verebatur. Cumque diu concessa potestate abusus quotidie seipso deterior fieret, nullaque iam spes correctionis eius existeret iram aduersum se omnipotentis Dei iam non reuocandam commouit, atque in se dirissime expertus est scripturae sacrae sententiam dicentis: Horrendum est incidere in manus Dei uiuentis. Et quia nequitia eius non occulta sed publica, non cum timore sed cum audacia Deum prouocauerat, non latenter sed publice, non inuisibiliter, sed visibiliter terribile factus est tyrannus principibus in exemplum. Nam cum solempni die Matisconi in proprio palatio resedisset, cumque multitudo tam militum quam diuersi ordinis circumstaret, repente ignotus homo equo insidens per ostium palatii ingressus omnibus conspicientibus & admirantibus usque ad ipsum equitudo peruenit, cumque ei adstaret, se ei velle colloqui dicens, ut surgeret ac se sequeretur non tam monuit quam imperauit. At ille inuisibili potentia constrictus nec iam resistere valens surrexit, atque usque ad ostium domus processit, ubi equum

Ecclesiarum & Ecclesiasticorum oppressor punitur.

equum paratum inueniens eumq; ab eo con-
 cedere iussus adscendit. Cuius stantis ma-
 nas ille arripiens, statim cum velocissimo
 su per aera ferri cunctis conspicientibus
 pit. Cumq; immenso eius clamore ac mi-
 bili eiulatu rota ciuitas commota ad tam
 sum spectaculum concurrisset, tam diu
 per aera currentem attoniti conspexerunt
 quam diu naturali oculorum acie eum
 qui potuerunt. Qui cum eum diu, succur-
 ciues, succurrite, vociferantem audirent,
 iuuare valerent, subtractus tandem
 hominum, æternus, quemadmodum me-
 rat, factus est socius dæmonū. Quia hic Co-
 dum cum dæmone de palatio egredere
 per ostium muri palatio illi proximitate
 tum habuit, hoc ostium ciues ob rãtã re-
 rorem & memoriam posteris commemo-
 dam lapidibus obturauerunt.

Pluribus
 hæc abbas
 Clun.

60.

Oeconomi-
 mus imita-
 tus mores
 Comitum
 hac vita se-
 uerè admo-
 netur ut
 futuræ vi-
 tæ suppli-
 cium effu-
 giat.

Quod nuper Otgerius VVilhelmus
 tis præpositus renouare cupiens & pro-
 quædam, quæ publico vel priuato vici-
 saria videbantur, peruium facere volens
 ductis quodam die operarijs obicem
 ab ostio remouebat. Erat autem & ip-
 posse suo acer Ecclesiarum persecutor,
 parua occasio occurrebat, res earum
 diuersis vexabat Dum igitur hic operari-
 eto instaret, ecce inuitibiliter à diabolo
 tus, ac videntibus qui aderant multo
 spatio subleuatus. Sed confestim dicitur

corruit, eiusq; corpore grauiter colliso, brachium quoque illius subita illa ruina confregit. quod videntes socij rursus foramen ostij quod aperire cœperant, lapidibus obturauerunt, & ad pereñem vtriusq; prodigij memoriam clausura perpetua damnauerunt.

vi. Surium
mense Sep.
lib. 3. vitæ
9. Remar
cli.

61.

Bredemb. lib. 7 collat. sacr. c. 52. Cum, ait, oppidum montis S. Gertrudis in Belgio à principe Auraico occupatum esset, captus est, & in vincula coniectus D. Matthias Lyropius ordinis prædicatorum. Circa idem tempus milites regis Hispaniarum cœperant quædam nobilem factionis Auraicæ, quem se vita & libertate donaturum ajebant, si Dominicanus iste D. Matthias reciproco modo ab istis in libertatem restitueretur. Capitaneus vero Catholica religionis hostis iuratissimus hæc audiens proclamabat nullo pacto se monachum istum dimissurum, sed ante horam, inquit, 12. si vixero, suspendetur. Contigit eadem hora Regios Auraicosq; milites conflagere, atque Auraicos succumbere. Qua clade accepta illi qui ex prælio salui euaserant in oppidum montis S. Gertrudis confugerunt illatamque cladem vniuersam mox perfidia capitanei imputarunt. ille metu percussus in penarium quoddam sese abdidit, vbi à milite quodam Auraico deprehensus eodem momento confossus est, sic contigit vt ad horam vsq; 12. qua fratri Dominicano vitæ suæ terminum posuerat, ipsemet superstes nõ esset, miraculosè
quo-

quodammodo sublatus, ne in opus imple
ferret, quod perniciosè erat minatus. Fra
ste Matthias mirabiliter postea carceribus
beratus etiam nū viuit Busciducis in Bro
tia degens, religiose viuens, & frequen
concionibus populum erudiens. Sic olim
tiochus cum superbè locutus esset, se vè
Hierosolymā, & cōgeriem sepulchri
rum eā facturum, præciperetq; accelerat
gotium, currumq; sine intermissione iud
āgitari (cælesti eū iudicio perurgente) pro
eodē impetu de curru decedit, graui con
collisione percussus ac deinde vermibus
pore toto scaturientibus fœtidiss. & hor
morte interiit. Sic & Aman in patibulo
Mardocheo erexerat, ipse suspensus est. In
canor cum missus esset, vt vniuersum Is
rū genus deleret, triumphū canens ante
riam, promisit se nonaginta Iudæos taliter
stracturum, non respiciens ad vindictam
eum ab omnipotente erat consecutus, quia
enim Machabæus factus sibi adiutore omni
tente, interfecit de illius exercitu nouem
hominū, maiorem autem partem vulneribus
debilem factam fugere cōpulit; & pecunia
rum qui ad emptionem ipsorū venerat
latis ipsos vsquequaq; persecuti sunt.

65.

Boleslaus impius Rex ob necē D. Stanis
anathemate ictus, amens factus, à canibus
prijs fuit deuoratus.

66.

Geila vxor Ducis Franconicę D. Karoli

62.

2. Mac. 9.

63.

Esther. 7.

2. Mac. 8.

64.

vide in lo
co de cæ
remora.
exempli. 3.

luserat occidi res latebat sed Deus auctorem
hoc pacto prodidit: vnus eorum qui sanctos
viros gladio peremerat subito à dæmone ar-
reptus, ingenti voce clamare cœpit, Kiliane a-
criter me persequeris. igne enim consumor.
quod feci cœlare non possum. video immine-
re mihi gladium tuo sanguine respersum. Ta-
lia diu vociferans & proprijs dentibus se la-
nians à præsentī migravit ad pœnas æternas.
De talibus quippe scriptum est: duplici con-
tritione conteres eos Domine. alter vero cœ-
dis sanctorum conscius in rabiem versus gla-
diose petijt effusisq; visceribus per tormenta
præsentis temporis ad æterna peruenit. Quis-
nam, Geila, talia cernenti tibi sensus tunc e-
rat? infelix cruciatibus aucta furebas. Non
multo post & ipsa bellua, de qua loquimur,
cruciatibus arrepta quantis poterat vocibus
clamabat: iuste torqueor, quæ sanctis viris
tortores adhibui. Recte crucior, quæ crucia-
tus illis parauī. Acriter instas Kiliane, ignem
accendis Kolimanne, fomenta ministras Tor-
nane. Sufficiat vobis vicisse, nimis veltras
vicissimini iniurias. A calice dictus es Kilia-
ne, sed nimis amaram mihi potionem infun-
dis. His dictis miserabiliter torquebatur, ita
ut à multis teneri vix posset. Tandem cum
magno cruciatu ad cruciatus diabolo para-
tos migravit. Hæc auctor Martyrij B. Kiliani
apud Surium tom. 4. iul. 8. vide comment. P.
Serarij in hanc vitam.

Ca

Grauitet
punitur A-
riobaldus
Dux Lon-
gob. apud
Ionam in
vita S. Bes-
tulphi,
mense Au-
gust.

67. Calumniosam accusationem piorum
uiter punit Deus, vt patet de femina qua
Gregorium Agrigentinum fuit calumnia
vt in historia vitę eius legitur apud Meropem
68. Sur. mense Nou. & de alia narrat Cyprianus
in vita S. Danielis Stylitę, quę virum sanctum
mendaciter infamarat. Sur. mense Dec.
69. post idem ibi narrat de viro & femina
beris occupatis à dæmone propter Petrum
sanctum calumniam.
70. Ecclesiastica historia docet Tyrannum
Armenię Regem cum Christianos Damocri
tiani tempore varijs cladibus & damnis
cisset. Et Gregorium quidem in lacum
altitudine molestissimum fame enecat
misisset, Ripsimen vero virginem re
tem illi obsequi, & socias eius sanctimoniam
plurimas crudelissime necari iussisset.
Dei vindictam consequitam. Inualuit
um insania, qua plane dæmoniace fure
mutata corporis figura in porcum, me
motę dentibus suas absuēbat carnes. C
quoq; qui eius facta approbant milia
giltratus, & alij, in furorem redacti
signabant, & ipsi in sues conuersi, vt N
rus, vel mente solum ab alienati vt cen
taphraestes: tandem baptismi lauacro
corporis formam & animę mentisq;
tem receperant, illo ipsos baptizante
tante ad pœnitentiam D. Gregorio mar
non illo Thaumaturgo, vt putat scho

Vis bapti-
mi.

Nicephori, sed alio, vt docet Metaphrastes.

Qui interfecit Abbonem Abbatem paulo post arreptus à dæmone miserabiliter vitam finiuit. Glocer. li 3. c. 3. 71. Baron. an. Chr. 1003.

Anno Christi 1014. Suuanus vel Suuenus Rex Danorum qui anno 1013. ingenti comparata classe inuaserat Angliam S. Eadmundo Rege martyre vltore, diro peremptus est vulnere, vt prolixè describitur à Rogerio. 72. Anno Chr. 1011.

Qui S. Simeonem Armenum vt hæreticum accusauerat, & populum ad necandū seruum Dei concitauerat eadem hora à spiritu maligno arripitur & miserè vexatur. 73. Baron. an. Chr. 1016.

Isacius Commenus imp. in Oriente anno Christi 1058. omnia monasteriorum bona ad dedit fisco, relicta solū stipe Deo seruientium monachorum. ideo aduersus ipsum cælitus iectibus fulminum ab irato numine dimicatum est, adeo vt ingens metus adegerit eum exuere purpuram, & induere monasticum habitum, & inter monachos obire seruitia monachorum (qui monachos ita persequi aggressus est). Nam in monasterio Studij monachis seruiens reliquum vitæ tempus absoluit, postquam fulmine percussus equo deiectus, & humi spumas ex ore edens vt epilepticus esset deuolutus, & morbo dies aliquot detentus mortem expectasset. 74. Imp. Dei vindicta vehementer exagitur. Sponte deponit purpuram.

Anno Chr. 1106. Mortuus est V Vilhelmus Anglorum Rex perturbator ecclesiasticæ libertatis cuius causa S. Anselmus extorrisit ecclesiæ sibi Deum 75. Qui lacessit ecclesiā sibi Deum

Cc ab

aduersariū
cōstituit &
vitorem.

Edinerus
in rebus
gestis an-
selmi, li. 2.
Luc. 24. Si
in viridi li-
gno, &c.

Sagitta in
ferā emissa
transfixus
perijt is qui
D. Ansel-
mū ex insu-
la eiecit.
Deut. 32.

Luc 13.

76.
Platus li. 1.
de bono
status reli-
giosi, in
proximo.

Greg. 13.
mor. ca. 5.
Illos precis-
pue repro-

ab ecclesia sua Cantuariensi in Gallia exul-
gebat. Nam jam pluribus deterritum
prodigijs, in venatione dum esset, sagitta
ceruum emissa eius præcordia subiens in-
interfecit. Si tali meruit sententia con-
nari Catholicus princeps ob vnus duntaxat
Episcopi extorris iniuriam: qualem am-
cium sunt habituri qui fidei Catholice
duelles, Anglicanos, &c. Catholicos con-
Episcopos siue ferro siue exilio constu-
runt, & alias iniurias nefandas ipsis Eccle-
intulerunt? Non patitur Deus inultum
quam remanere peccatum quod non
pœnitentia, qui ad tempus punienda re-
uat. Nam ipse: Nonne hæc condita sunt
me & signata in thesauris meis? mea est
vt reddam illis in tempore. Sed sic vlti-
tur sæpe minora peccata vt ex his timere
cant qui maxima perpetrarunt. Cuius
gratia casum turris Siloë nunciantibus
fuit eum in exemplum futuri iudicij
Dei.

Celeberrimis sanctissimisque ordinibus
Dominicano & Franciscano cum felicitate
progressu adolescerent, annis ab eorum
tu ferme quinquaginta opposuit dante
lielmum quendam Matisconensem Con-
nicum, ei que amentia ac scelere parentem
raldum Parisiensem Doctorem, qui tunc
ce tum scriptis nec mendicare, nec in
studere, nec ad populum concionari
totum

confessiones pœnitentium excipere licitum
eis esse affirmabant. Quare Gulielmus ab A-
lexandro IV. Pontif. Romam euocatus in pu-
blico Cardinalium confessu, vtraque familia
pro sua Deiq; causa adnitente, conuictus da-
mnatusque est, ac non solum liber in omni-
um conspectu igni traditus, sed ipse quoque
auctor tum Ecclesiastici ordinis functione,
tum omnibus etiam redditibus exutus at-
que insuper à Ludouico Rege tota Gallia in-
terdictus. Gyraldus autem non ita multo
post paralyfi primum, deinde lepra diuinitus
immixta interiit, vt ipsa extraordinariæ mor-
tis sceditas peccati quoque sceditatem osten-
deret.

bi in S. Ec-
clesia perse-
quantur
quos mul-
tis conspi-
ciunt esse
profutu-
ros.

Cum S. Columbanus è Luxoniensi mona-
sterio à Theodorico Rege Burgundiæ, im-
pulsu auix Brunehildis, præter iniurias in
exiliû pulsus esset, cû aliquot è suis, primum
in ea fuga Satelles, qui per insolentiam vnum
ex eius fratribus fuste cæciderat, paulo post i-
pso eodem loco aquis suffocatus est, vt ei
propheticæ prædixerat Columbanus. At
Theodoricus inito bello cum fratre Theo-
doberto, in Metensi vrbe incendio, seu casu,
seu diuinitus excitato, absumptus est: cuius
regnum inuadens Clotharius Rex Franciæ
primum sex eius filios captos omnes intere-
mit, deinde Brunehildem pene alteram Ie-
sabellem camelo impositam ignominiose per
totum exercitum spectandam circumduxit,

77.
Deus pro-
regit Reli-
giosos ad-
uersus im-
proborum
impetus.

vi. P. Platū
de bono
status reli-
giosi lib. 1.
c. 33.

deniq; indomitorum equorum caudis alligatam discerpi iussit, qua poena & illa miserum me vitam finiuit, & ea tota familia radice extincta, regnum omne in Clotharium translatum est.

78.

Cum Balatius Aegypti praefectus tempore Antonij magni modis omnibus Catholicos vexaret, in primis autem monachos, ut publice eos virgis caedi iuberet, his comitatus Antonius breui epistola ad eum sanctas caelestes iras imminentes denunciauit, quod ille epistolam irridens abiecit in terram editis minis, se cum ipso quoque Antonio, quod monachorum causam suscepisset, prorem habiturum. Cuius quidem arrogantia to eum poenituit, vix enim quadriduo elapsa cum animi gratia ex vrbe prodisset, dum cum illo familiaris quidam, huius equus nullus ad eam diem mitior fuerat, repente eum insilijt furens, dentibusque arreptum in terram detractum, vngula in superstitia trahit, ut ei nulla vi eripi posset. Itaque multo post foede exspirauit, admirantibus omnibus, diuinamque ultionem manifestis essentibus.

79.

Anno 1356. Armacanus Hybernicus I. in Anglia, deinde Auernione, vnde pontificia sedes morabatur, in publico Cardinalium conuentu multa contra mendacium statum euomuit, sed non multo post

ra sublatus est, & vna cum ipso ipsius quoque
criminationes sunt sepultæ.

80.

Annis ferme 20. post hoc factum prælati
quidam de Franciscano ordine abolendo cõ-
silia inter se contulerunt, & ad eam rem per-
ficiendam quoddam aliquot Episcoporum
conuenticulum coegerunt. Erat autem in ea-
dem vrbe Ecclesia præcipua, & in Ecclesiæ
fenestris vitreis duæ imagines pictæ, vna S.
Pauli, qui ensẽ, altera S. Francisci qui cru-
cem manibus tenebat. Nocte ædituus visus est
sibi Paulum audire hæc dicentem, quid agis
Francisce? cur tuam non defendis familiam?
cui ille, quid faciam? nihil habeo præter cru-
cem, & hæc ipsa me admonet de patientia ser-
uanda. Tum Apostolus hortari, ne tantam
ferret iniuriam suumque ei offerre gladium.
Territus ædituus simul ac illuxit occurrit in
templum certoque vidit vtramque imaginem
in signa inter se commutasse, atque in Pauli
dextera crucem adhuc esse. Franciscum vero
gladium habere cruore stillantem, quod dum
secum tacitus miraretur, increbuit rumor, E-
piscopum illum qui eius consilij auctor fue-
rat, repertum esse mortuum, præcis ceruici-
bus. Ac ipse quoque nocturnum visum narrare
cepit, ac pro eius fide ipsas imagines omni-
bus ostentare.

81.

Cum Innocentius IV. Pontifex nescio
quibus causis esset in Franciscan. & Domi- P. Platus
can. ordinem, nulla eorum culpa, incitatus, & cap. 34.

Cc 3 qui-

quibusdam edictis eorum priuilegia ac facultates impedisset, ij quidē ad cæleste auxilium implorandū inter alias preces Litanias etiam quotidianas indixere, quæ dum Romæ à fratribus Dominicanis in Ecclesia recitarentur vni ex ipsis contigit, vt ipsam B. Virginem deret super altare stantem vna cum Filio, vt ipso vultu eius familię mœrorem ac lacrimas, quas vberius fundebant, miserari videretur, & ad Filium conuersa hæc verba, vt in Litanijs solet, iterare, Fili exaudi eos. Nec multo post ipsum Innocentium ferunt cum Neapoli decumberet, morte iam imminente grauiter pœnituisse, illaq; verba ex Psalmo protulisse: Propter iniquitatem corripuit hominem, &c. statimque ex hac vita migrasse.

POENITENTIAM DESPICIENTES & vita emendationem procrastinantes puniuntur.

7.
Anno
Chr. 704.
lib. 5. hist.
eccles. de
gēte anglo-
rum c. 14.
vi P. Lud.
Granar.
conc. 1. de
Pœnit.

FVIT (ait Beda res gestas sui temporis describens) quidam temporibus Coenobiti qui post Edilredum regnavit vir in latrocinio bitu atq; officio militari positus, sed, quædam pro industria exteriori, Regi placens, tantum pro interna suimet negligentia dissipatus. Admonebat ergo illum sedulo, vt confiteretur, & emendaret, ac relinqueret scelera priusquam subito mortis superuentu temporis omne pœnitendi & emendandi perderet.